

[Leif Hermann]

Nu skal vi ikke slæbe de økonomiske problemer, den gamle lov afstedkom, med over i den nye. Det er naturligvis ærlig snak at skrive i bemærkningerne, at de endelige økonomiske drøftelser mellem kommunerne og ministeren ikke på tidspunktet for lovforslagets fremsættelse er afsluttet, men når man læser, hvorledes man egentlig havde forestillet sig udgiftsfordelingen, må man konstatere, at der nærmest er lagt op til en guldgrube ved at skubbe rundt på udgifterne.

Jeg forstår sådan set godt, at man kommer i den situation, for det er ganske mange penge, og hvis Amdsrådsforeningens skøn holder – og den gamle lovs forudsætninger viste sig unægtelig ikke at holde – er tilskyndelsen til at skubbe rundt med udgifterne til de forskellige myndigheder endnu større. Så vil det ikke være 8 mia. kr., men 20–25 mia. kr., det drejer sig om.

Denne tilskyndelse til at skubbe rundt med udgifterne fremgår også af, at miljøministeren har åbnet en adgang til at delegere kompetencen til at vedtage afværgeforanstaltninger til amtskommunerne. Jeg går naturligvis ud fra, at der bliver tale om ændring af udgiftsfordelingen mellem staten og kommunerne, således at man via bloktilskuddene regulerer det.

Men nu vil jeg gerne spørge ministeren: Agter man at kompensere for det efterslæb, den kommunale sektor havde, fordi skønnet over omfanget af problemerne ikke holdt under den gamle lov? Der er efter Amdsrådsforeningens opførelse tale om et efterslæb fra den gamle lov på 50 mio. kr. Vil ministeren sikre amtskommunerne, der bliver helt centralt placeret i den nye lov, at de ikke selv kommer til at hænge på noget, som ikke var forudset ved lovforslagets ikrafttræden, og som ikke var færdigforhandlet med amtskommunerne, altså at vi ikke kommer i den samme situation, som vi havde før?

Vi kan ellers meget nemt komme i den situation, hvis man delegerer til amtskommunerne eller Miljøministeriet siger: Vi vælger de billigste afværgeforanstaltninger, selv om det ikke er de rigtigste. Altså typisk oppumpningen, som så bliver en egentlig driftsudgift for dem, der skal foretage og betale afværgeforanstaltningen, og det vil så være amtskommunerne.

Det er altså vigtigt, at vi får afklaret disse økonomiske spørgsmål. Jeg er ikke sikker på, at ministeren kan afklare dem alle sammen i sit svar til ordførerne, men vi må i hvert fald i udvalget få dem belyst meget grundigt.

Som det sidste vil jeg godt sige, at når jeg sagde, at en formel ramme om løsning af miljøproblemer ikke er nok, men nødvendig, henviser jeg til den dagsorden, som bl.a. fru Marianne Jøved var med til at formulere under den forespørgsel, hr. Trøjborg har nævnt. Dengang forlangte vi, at der inden 1. oktober 1988 skulle fremlægges en handlingsplan, der redegjorde for omfanget og angav en prioriteret indsats for oprydning og en tidsangivelse herfor. Nu har vi fået lovforslaget, og vi har fået et skøn over omfanget af problemerne, men der mangler stadig væk det, der gør, at vi får en egentlig handlingsplan, altså det, der udfylder lovforslagets rammer miljømæssigt set.

Det vil jeg gerne bede ministeren om at tage stilling til i sit svar. Kan vi forvente, at der kommer et sådant udkast til en handlingsplan, så lovforslaget derved får både den krop og den fylde, det fortjener?

**Mejdahl (V):**

I de lovforslag, som skal afløse kemikaliefaldsdepotloven, lægger miljøministeren op til en modernisering og forenkling af lovgivningen på området.

Det er en rigtig og nødvendig målsætning i alt lovgivningsarbejde, at lovgivningen skal være enkel og følge med tiden. Der har vi som lovgivere en hel del tilbage at lære, og derfor hilser vi ethvert initiativ i den retning velkommen.

Lovforslaget lægger også op til en kraftigere oprydningsindsats på gamle affaldsdepoter. Tiden har vist, at fortidens synder er flere end først antaget, og det skøn, Affaldsudvalget har foretaget, tyder på, at antallet af gamle depoter er betydeligt større, end vi tidligere havde forestillet os.

Vi er derfor enige med miljøministeren i, at problemet er omfattende, men at der knytter sig en betydelig usikkerhed til spørgsmålet om antal og omfang. Det er kolossale summer, der kan bruges på området, hvis man begynder fra en ende af og tager rub og stub med. Derfor er det vigtigt, at indsatsen prioriteres.

Venstre lægger megen vægt på denne prioritering, så vi sætter ressourcerne ind dér, hvor det er mest nødvendigt, og dér, hvor vi får størst udbytte af indsatsen. Vi må erkende og derfor også minde hinanden om, at vore økonomiske ressourcer ikke er ubegrænsede.